

Sentit

À

Un dels racons del món més bonics, segons el meu avi és el seu garatge. Sí, sí,... un garatge d'aquests de planta baixa, d'un sol cotxe i amb la persiana manual. Un garatge de poble, com els d'abans, amb aquella olor de pols i el soroll estrident de quan s'obre amb força la porta (val més que després d'un bon esmorzar).

El meu avi té 92 anys i no té cotxe. Bé, de fet, ni tan sols sap conduir. Però, sempre que pot busca la manera d'enfilar-se al garatge, com si allà s'hi amagués un petit-gran tresor. Entre quatre parets hi troba, segurament, un grapat de moments i records que el fan sentir viu i feliç: bicicletes i trastos vells que, per a ell, tenen molt sentit. Tot el sentit del món. Jo el recordo molt aquell garatge, tot i que fa temps que no m'hi acosto. Quan era petita també era una espècie d'espai de jocs. Remenant, sempre sortia alguna cosa interessant i sorprenent: un llibre de classe d'història de quan la meva mare era petita o una revista vella i mig rossegada per alguna rata. A vegades, recordo, ens hi assentàvem tot just a l'entrada i ens entreteníem destriant els pinyons de dins les pinyes. I així se'ns escolaven les hores. Després a casa els guardàvem tots a dins d'un pot transparent amb tapa de rosca i només nosaltres sabíem que en un armari de la cuina hi teníem un tresor preuat en forma de petits pinyons blancs. Quina joia!

El sentit i el significat de les coses el construïm des de la individualitat i amb la suma dels uns. El que per a nosaltres és important o té un valor per a un altre pot ser completament insignificant. Aquell llibre que algú ens va regalar i que ens va capgirar la manera de veure el món, aquell viatge que ens va fer un ?click? transcendent al cervell, aquella cafeteria que ara ha desaparegut però que va ser el lloc on vam trobar-nos per primera vegada amb el pare dels nostres fills, un racó aparentment normal que ens omple la ment de records perquè vam viure-hi quelcom especial, etcètera. El que per a uns no té sentit per a d'altres dona un sentit absolut a tot.

Per això, segurament, només els catalans sabem el sentit que té per a cada un de nosaltres dates senyalades com l'11 de setembre. Per això pocs fora d'aquí interpreten el sentit (sorgit des del sentiment) que té aquesta xifra per a molts, i les esperances i somnis que s'hi amaguen a darrere. El visquem in situ junts, o lluny dels punts de trobada, no passa any que no sintonitzem els informatius amb la pell de gallina i l'emoció a flor de pell, esperant aquelles imatges que ens ennuvolen les retines i que tan ens identifiquen. Que bonic i que màgic veure tanta gent unida per una fita comuna, que també és la nostra. Que màgic compartir el sentiment i connectar amb persones tan desconegudes però tan iguals, tan lluny però tan properes. Quina mirada més pura i quin tresor tan curiós el de saber-nos junts en una causa única.

L'11 de setembre és, per a molts, el nostre garatge personal. Aquell espai a on deixar volar la imaginació: recordar, repensar, escriure històries úniques, records d'aquells de ?jo hi era present? i construir il·lusions sobre futuribles que (tot i que potser no acabem albirant) esdevenen la font d'energia que, a voltes, ens fa sentir vius i feliços.

Per a molts potser tot plegat no té ni cap ni peus. Però per a molts d'altres, tot plegat té tot el seu sentit.